

ХЕРБЕРТ БЕРГЕР

ДОБРЕ ОБЛЕЧЕНИ ТРУПОВЕ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

КУРТ

МОНИКА

ПОЩАЛЪОН

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ

ЕДИН ТРУП

ПЪРВА СЦЕНА

(Голяма, обзаведена в старонемски стил стая. В средата тежка маса. Около нея столове. На пода килим. Две врати. Тежките завеси са притворени и възпират дневната светлина. Стоящата лампа в ъгъла е запалена. На кушетката лежи госпожа Вириц. Тя е мъртва. До нея на пода бастун. Моника тъкмо се е навела над мъртвата, вдига и отпуска ръката ѝ, която се полюшва. Моника взема бастуна и тропа с него силно по пода, после преравя няколко чекмеджета, като внимава да не създава безпорядък. После отново тропа по пода. На входната врата се звъни пронизително. Моника излиза, връща се с Курт.)

МОНИКА

По-добре да не беше идвал.

КУРТ

Трябваше първо да се облека. — Но какво има?

МОНИКА

Дъртата хвърли топа.

КУРТ

Наистина ли?

МОНИКА

Ей я, лежи там.

КУРТ

Няма да гледам, не мога да гледам трупове. — Да се обадим на доктора и на погребалното бюро, те да свършат всичко.

МОНИКА

Хвана те шубето. — Първо да поразгледаме.

КУРТ

(гледа втренчено в една точка)

На кушетката ли лежи?

МОНИКА

На кушетката.

КУРТ

Да поразгледаме... Знаеш ли какво можем да приберем, без да бие на очи?

МОНИКА

Всичко! Та тя си нямаше никого. — Кой знае, може пък всичко да наследя аз. — Полага ми се най-сетне. Пет години ѝ прислужвах и отпред, и отзад.

КУРТ

Къде мислиш да поразгледаме?

МОНИКА

Друг мъж нямаше да пита толкова. Ама ти мъж ли си? Стоиш като дърво и трепериш.

КУРТ

Какво значи трепериш, просто ми призлява от трупове. А и не проумявам, щом ще наследиш всичко...

МОНИКА

Първо да намерим завещанието, после ще видим. — Ключът от касата е на шията ѝ.

КУРТ

Ах! — И аз ли да го взема...

МОНИКА

Спокойно...

КУРТ

Трябваше да се ожениш за мияч на трупове.

МОНИКА

Млък!

(Моника с труд разкопчава роклята на госпожа Вири, сема ключа и отива в съседната стая. Курт я следва. След малко се връщат. Моника смачква лист хартия.)

МОНИКА

Кранта такава, дърта кранта!

КУРТ

Пет години ѝ бършеш задника, а накрая ти приписва мебелите. Може ѝ да платиш на вехтошаря да ги отнесе.

МОНИКА

А 650 000 шилинга в спестовната книжка за детско селище.

КУРТ

За някакви мутри.

МОНИКА

(сопва се на Курт)

А петте хиляди са за теб, така ли!

КУРТ

Какви пет хиляди?

МОНИКА

Давай ги тук! Не ме прави на толкова тъпа. Много добре видях какво още имаше в касата.

(Курт неохотно вади две хилядарки.)

МОНИКА

И петте!

КУРТ

Делим наполовина.

МОНИКА

Нищо подобно! Няма какво да се докачаме! Да беше печелил малко повече, фризьор такъв!

КУРТ

Какво значи фризьор? — В това няма нищо срамно. А какво можеш ти? — Само да прислужваш!

МОНИКА

А защо се налага да прислужвам? — Давай хилядарките!

(Курт ѝ дава три банкноти.)

МОНИКА

Поне да бе пукнала утре. В касата щеше да има още деветнайсет.

КУРТ

Деветнайсет?

МОНИКА

Деветнайсет, я! Пенсията, а също от някаква къща, дето я е отдала за доживотна рента. Не можа ли да дочака пощальона с парите!

КУРТ

Просто да полудееш! Моя милост се съсипва за половината от това, а тя сигурно е само вдовица на някой висш чиновник. Да приберем бижутата. Къде са ѝ бижутата?

МОНИКА

Също в банката. Толкова бе подозрителна, тази кранта, сякаш не може да ми се има вяра!

КУРТ

Такава мръсница! — Почакай! Ще разбереш хората. Сега подарява всичко! Значи е била голяма мръсница, защото колкото по-нечиста съвест имаш, толкова повече подаряваш, казвам ти. Иде ми да заплача! Ще се разрева заради парите, дето пощальонът ще ги донесе днес.

МОНИКА

Наистина ще ги донесе.

КУРТ

И ще ги върне обратно.

(Изведнъж Моника става любезна към Курт, отрупва го с ласкателства.)

МОНИКА

Курти...

КУРТ

Какво има пък сега?

МОНИКА

Съвсем нищо. — Мисля си само, каквото вече ти казах...
Понякога просто се сърдиш.

КУРТ

Ами веднага ми говориш, че не съм бил мъж!

МОНИКА

Тази нощ ще измоля от тебе прошка — като робиня.

КУРТ

(кимва към кушетката)

Малко благочестие, Моника, малко благочестие!

МОНИКА

Не! Трябва веднага да ти кажа, Курти. Тъй като си мъж на място, какъвто можеш да търсиш с фенер, ще направим един удар...

КУРТ

Какъв удар?

МОНИКА

С друг няма да излязло нищо... Но както ти умееш да имитираш разните му звезди като Вико Ториани и Хайнц Конрадс, това ще стане.

КУРТ

Да не си се побъркала? Какви ги дрънкаш?

МОНИКА

Деветнайсет хиляди шилинга, Курти, внимавай в картинката, деветнайсет хиляди. Ще облечеш нейни дрехи, ще се гримираш — тук е доста тъмно, пощальонът няма да забележи нищо.

КУРТ

Това е лудост, престани, чиста лудост, няма никога да стане!

МОНИКА

Хайде, Курти. Само заради мене. И ще ти върна петте хилядарки.

КУРТ

Не, няма да го направя, дори да кажеш, че съм страхливец, дори да кажеш, че не съм мъж, не, няма да го направя.

МОНИКА

Такова нещо не мога да кажа. Не си страхливец, а истински мъж, но си честна душа. Просто си прекалено добър и затова мислиш, че не можеш да го извършиш. — И каква ни е ползата? — Е, както искаш. — Аз бих го направила, но нямам твоя талант. — Ако можех така да имитирам като тебе...

КУРТ

(имитира старица)

Ама сложихте ли млякото в хладилника, госпожо Моника? Защото утре ще се е вече вкиснало...

МОНИКА

Не! Ако човек си затвори очите, ще си помисли, че е тя, цяла-целеничка, самата тя! — На плешивата ѝ глава има перука, две други висят в спалнята, ще вземем едната, а после гласът — трябва да е малко по-дрезгав и треперлив...

КУРТ

Ами ако изгърмим!

МОНИКА

Нищо не може да се случи! С подписа работата е съвсем проста. Ще направиш една заврънкулка, ето тъй (*показва му*) — и тъй, с кривите си пръсти никога не е можела да пише. Е, ще стане!

КУРТ

В какво само се набутвам!

(Моника подбира рокли от гардероба.)

МОНИКА

А накрая да кажеш: „Благодаря, господин пощальон!“ И да му дадеш пет шилинга за почерпка!

КУРТ

(с подправен глас)

Благодаря, господин пощальон...

ЗАВЕСА

ВТОРА СЦЕНА

(Курт излиза от съседната стая, Моника го следва. Той държи пред себе си огледалце, донаглася по някоя къдрица на бялата перука. Облечен е в женски дрехи, на лицето му са изписани бръчки. Моника дооправя облеклото му.)

МОНИКА

Добре! — Лицето е добре.

КУРТ

Дреболия за един фризьор.

МОНИКА

Ах, това не е по силите на всеки фризьор.

КУРТ

Който е фризьор, а не стригач, той може.

МОНИКА

А сега леко се прегърби, ръцете малко напред, бастунът...

(вдига бастуна, замръзва, гледа мъртвата)

Господи! Дъртата!

КУРТ

(ужасен)

Жива ли е още?

МОНИКА

Не бе!

КУРТ

Ама тъй можеш да изкараш на човек ангелите!

МОНИКА

Да я махнем оттук, трябва да я махнем.

КУРТ

Но пощальонът може да ми даде парите и в кухнята.

МОНИКА

Ще е новост за него и ще му направи впечатление. А и кухнята не може тъй да се затъмни. — Не, трябва да я махнем.

КУРТ

Няма да я докосна.

МОНИКА

Да не ти е изпила чавка ума? Няма да те ухапе.

КУРТ

Дори не мога да я погледна.

МОНИКА

Хайде, ела. Хвани я за краката.

КУРТ

За нищо на света.

МОНИКА

И това ми било мъж, мъж ми било това! Изчезвай! Скрий се някъде! Такъв един... Ах, какви ги приказвам!

(На входната врата се звъни.)

КУРТ

Пощальонът!

(Курт панически побягва в съседната стая, Моника го следва до вратата.)

МОНИКА

Пощальонът с деветнайсетте хиляди шилинга.

(Курт се връща, изпълнен с решителност, стиска здраво очи и протяга напред ръце.)

КУРТ

Води ме.

(Моника го завежда до трупа, поставя ръцете му върху краката на мъртвата, после сама я улавя под мишниците. Двамата я замъкват в съседната стая. Отново се звъни. Моника и Курт се връщат.)

МОНИКА

Седни тук, опри бастуна на стола.

КУРТ

(пъшка, избърсва челото си)

Задръж го. Бръчките ще ми потекат по лицето.

(Курт бяга в съседната стая, Моника излиза в антрето, като старателно затваря вратата след себе си. Курт се връща с огледалцето, напудря лицето си, недоволен е, отново отива в съседната стая. Малко след това Моника въвежда пощальона.)

МОНИКА

Ама вие сте били много опасен!

ПОЩАЛЪОН

Толкова сте секси.

МОНИКА

Сега вече престанете! Госпожата ще влезе всеки момент!

ПОЩАЛЪОН

Е, ами после? — Нали живеете на долния етаж. — Може да имам нещо за вас.

(Пощальонът гледа Моника дръзко в очите, дланта му се плъзга нагоре по ръката ѝ, посяга към гърдите ѝ. Влиза Курт, при тази гледка забравя, че трябва да се преструва.)

КУРТ

Ей, ало!

МОНИКА

Господи! *(втурва се към Курт, прави се, че иска да го подкрепи)*
Милостива госпожо! Без бастун! Хванете се за вратата, веднага ще ви го донеса!

КУРТ

(играе старица)

Не обичам тези неща, господин пощальон. Младата жена е женена... Ами женена е, стават такива работи...

(Моника му донася бастуна, Курт куцука към масата, сядат.)

ПОЩАЛЪОН

Добър ден, помози бог.

КУРТ

Не обичам тези неща...

ПОЩАЛЪОН

Е, какво чак толкоз? Няма нищо. Вие сте в грешка, госпожо директорша, в грешка...

МОНИКА

Стига сте приказвали, няма да ви разбере!

ПОЩАЛЪОН

Още повече ли е оглушала?

МОНИКА

Ужасно, човек не бива да остарява.

(Пощальонът изважда от чантата си пощенски запис, подава го на Курт заедно с химикалка.)

ПОЩАЛЪОН

Е, какво ще правим после, съкровище?

МОНИКА

Как си позволявате?

ПОЩАЛЪОН

Моля, моля, изглежда погрешно съм ви разбрал в антрето.

КУРТ

А пари няма ли да ми дадете днес?

ПОЩАЛЪОН

Веднага, милостива госпожо, веднага! Щом само ми подпишете тук. — *(към Моника)* Може би се срамувате пред нея? Нищо не чува, дъртата, нищо, мърша такава! Червеите вече я чакат пред вратата. — Ама не, като я гледам, оправила се е, има по-хубав вид.

(Курт изпуска химикалката на пода, пощальонът и Моника се навеждат едновременно. Той веднага използва това, за да я опипа, при което Моника бързо се изправя. Пощальонът тика химикалката в ръката на Курт.)

ПОЩАЛЪОН

Хайде, хаирлия да е!

(Курт драци върху пощенския запис.)

МОНИКА

Но какво има?

ПОЩАЛЪОН

Ръцете й. Миналия път бяха кожа и кости, а сега — същински лапи!

(Курт скрива ръцете си под масата.)

МОНИКА

Ах, това ли! — То... То е от водата. Вече е пълна догоре с вода.

ПОЩАЛЪОН

А, от това, значи! — Понеже лицето й веднага ми се видя доста понаедряло. — Е, няма да я кара дълго. *(Изважда парите.)* — Почне ли водата да притиска сърцето, вече е свършено. *(Наброява гласно върху масата 18 972 шилинга, прибира пощенския запис.)* А сега... какво ще кажете? Имам нещо хубаво за долния етаж!

МОНИКА

Пуснете го в пощенската кутия.

КУРТ

Много благодаря, господин пощальон, много благодаря.

(Пощалъонът се бави, Курт го поглежда строго.)

КУРТ

Не очаквайте почерпка, държахте се лошо. Фу, засрамете се! Довиждане.

ПОЩАЛЪОН

Де да беше и сляпа!

МОНИКА

Довиждане. Сам ще намерите пътя.

ПОЩАЛЪОН

Довиждане, студена хубавице. — До другия път.

(Пощалъонът излиза. Курт и Моника изчакват напрегнато, докато чуят затварянето на външната врата, после Моника се хвърля на врата на Курт.)

МОНИКА

Курти! Страхотно! Страхотно! Беше чудесен, неповторим! Ама в началото, за малко да ни издадеш.

КУРТ

Позволяваш на оня да те опипва. И ти си една...

МОНИКА

Една каква? — Кажи, де! — Нали трябваше да го задържа, заради тебе!

КУРТ

С гърдите си ли?

МОНИКА

Какво ли пък си видял! — Гледай тук! Спечелихме деветнайсет хиляди, по две хилядарки на минута!

КУРТ

За това би предложила и повече, нали? Не само гърдите си!

МОНИКА

Ще счупя бастуна в тиквата ти, няма да ми говориш така, сякаш съм курва, подлец такъв, подлец!

КУРТ

Хайде, убий ме, та да те прави щастлива всеки ден този пощенски Казанова!

МОНИКА

Голям глупак си. Точно сега ти можеше да ме направиш щастлива, ама си голям глупак.

КУРТ

Как можеш да мислиш за такива неща, когато там има труп! Ще се преоблека и ще повикаме доктора... *(внезапно му хрумва нещо ужасно, крещи)* Ама и ти с твоите щури идеи! Веднага ще попитат: „Къде са парите от пенсията, къде са?“

МОНИКА

Кой ще попита?

КУРТ

Ужасна глупост, ужасна глупост бе всичко! Та тя беше вече вкочанена! Мъртва е може би от пет часа! Докторът ще го разбере, и после? Кой е получил парите, след като вече е била мъртва? Ще изгървим! Ще влезем в дранголника, преди да се озърнем!

МОНИКА

(вдига банкнотите)

Курти, печелиш ли по деветнайсет хиляди на месец? Печелиш ли толкова?

КУРТ

Сега ми просветна! Добре ме нареди! Не само този път, вечно ще трябва да играя дъртата! Не си вчерашна!

МОНИКА

Виж какво, Курти, никой няма да се поинтересува от нея, от дъртата, никой! Два пъти седмично ще заставаш на прозореца, заради съседите, а на първо число получаваш парите. Край. — И ще си заживеем чудесно, както винаги сме мечтали!

КУРТ

Същински дявол си!

МОНИКА

Причинявам ли някому зло? Ограбвам ли някого?

КУРТ

Е, ако се разсъждава така...

МОНИКА

Остави разсъжденията на мене.

КУРТ

Дрън-дрън! Изобщо не си разсъдила какво ще стане с нея! До следващото първо число ще се е вмирисала!

МОНИКА

Ела, помогни ми да дръпнем масата и столовете.

(Курт се колебае, след енергичен знак от страна на Моника двамата се захващат да вдигнат масата и столовете от килима и да ги сложат до стената.)

МОНИКА

Тъй, а сега да я внесем.

КУРТ

Пак ли трябва да я докосвам?!

МОНИКА

(влиза първа в съседната стая)

Не стой като ударен. Затвори си пак очите.

(Курт влиза след нея, после двамата изнасят трупа, Моника направлява движението им така, че в последна сметка слагат трупа върху края на килима.)

МОНИКА

Тъй, а сега да я увием.

КУРТ

Не, не мога това, не мога!

(С въздишка Моника се залавя сама за работа, увива трупа в килима.)

МОНИКА

Хайде, до вратата виси котле със светена вода, съвсем мъничко.
Налей няколко капки в едно шишенце.

(Курт се затътря безволно към вратата на съседната стая.)

МОНИКА

Поне нещо като погребение ѝ дължим.

ЗАВЕСА

ТРЕТА СЦЕНА

(Курт стои по мъжко бельо посред стаята. Моника е преметнала през ръка няколко женски дрехи. Масата и столовете са сложени както в началото. Килимът липсва.)

КУРТ

Не, не! Никога, никога!

МОНИКА

Не мога да те разбера, Курти, не мога да те разбера!

КУРТ

Никога няма да облека тази одежда. — Това е като... като...

МОНИКА

Е, като какво?

КУРТ

Не зная.

МОНИКА

Но аз зная какво ще се случи, ако не я облечеш. Съседките вече сплетничат. „Отдавна не съм виждала госпожа Вирц... да не е нещо болна?“ — Тези любопитни женоря! Към обяд, когато се връщат от пазар, трябва да си застанал на прозореца.

КУРТ

Моля те, Моника, моля те да престанем. Това няма да свърши добре, казвам ти, няма да свърши добре.

МОНИКА

Вече три месеца върви добре, защо да не върви и занапред? Та всичко си е в ред.

КУРТ

Нищо не е в ред, нищо, чувствам го. Дай си ми панталона.

МОНИКА

Добре, ето ти панталона, обличай се и отиваме в полицията. —
Ще се предадем.

(хвърля му панталона, Курт го навлича)

КУРТ

Ще се предадем.

МОНИКА

И после ще влезем в дранголника, а и парите ще трябва да връщаме.

КУРТ

Само всичко да свърши.

МОНИКА

Да, тогава всичко ще свърши. Дори може да ни припишат и убийство.

КУРТ

Няма да ме уплашиш. Ще разберат, когато я изровят.

МОНИКА

Отде знаеш какво ще разберат?

КУРТ

Умряла е от естествена смърт, това сигурно още може да се установи.

МОНИКА

Стига на някого да не му хрумне и да каже, че сме я стиснали за гушата или че сме я удушили с възглавница, това никога не може да се установи, но от нас може и да се очаква, ще кажат те. Ще им хрумнат повече неща, отколкото сме в състояние да измислим.

(Курт смъква панталона си, хвърля го на пода и го тъпче.)

КУРТ

Каква гадория, проклета гадория... Чуй, да не би ти нея... с възглавницата?

МОНИКА

Да не си полудял? След като добре знаех, че няма да я кара дълго!

КУРТ

Насила ме набута в тази история!

МОНИКА

Но когато харчим парите, участваш, тогава няма нужда да те насилвам, нали? — Хайде, виж, Курти, бъди разумен, само по един час в седмицата!

КУРТ

Знаеш ли какво ми е през този един час? Стоя на прозореца и изведнъж имам чувството, че тя лежи отзад на кушетката и не смея да се обърна. Накрая нещо ме кара да се обърна, но аз не искам, а трябва и да легна там, както тя лежеше. И ме е страх, Моника, страх ме е!

МОНИКА

(гали го)

Ама Курти!

КУРТ

А сега ми се присмиваш, нали?

МОНИКА

Ни най-малко, Курти, ни най-малко. Когато стоиш там като дъртата Вирц, направо си мисля: „Господи, та тя е възкръснала!“ — и цялата настръхвам. Добре те разбирам, Курти. Ти така се вживяваш, че самия тебе те обзема страх. Не, и тогава съвсем не ти се присмивам, Курти, не и аз, понеже само един гений може да постигне това. Възхищавам ти се. Ти си гений — и се боиш от собственото си величие, Курти! Това е! Надвий себе се!

КУРТ

Ах, значи мислиш...

МОНИКА

Ти си гений, Курти!

КУРТ

Давай!

(Моника му подава роклята, той я навлича.)

КУРТ

Грим, перука, обувки, чорапи.

МОНИКА

За какво са ти обувки и чорапи, нали само заставаш на прозореца?

КУРТ

Заради усещането, знаеш ли, това ми е нужно, понеже иначе не мога да си преправя добре гласа. А също, за следващия път да ми приготвиш и нейно бельо, сутиен и тъй нататък. Искам да кажа, така ще бъда още по-добър. — Разбираш ли, съвсем истински!

ЗАВЕСА

ЧЕТВЪРТА СЦЕНА

(Курт в дрехите на госпожа Вирц. Облегнал се е на отворения прозорец, говори на някого отвън.)

КУРТ

Благодаря ви за интереса. — Но вече съм на осемдесет и седем. — Ужасно е, точно така — но повече страдам от студа. — Не, от политика не се интересувам, понеже такова нещо като Франц-Йосиф вече не съществува. — Не, съвсем не чувам по-добре, или всъщност да, понеже си доставих това апаратче.

(Курт показва един слухов апарат. Влиза Моника.)

МОНИКА

Господи, пак ли висиш на прозореца!

КУРТ

Довиждане!

(Моника го отдръпва от прозореца. Курт се олюлява. Моника затваря прозореца.)

МОНИКА

Прекаляваш, Курти. Сега по цял ден стоиш на прозореца и гледаш навън. — Кажи, не ти ли омръзна?

(Курт куцука към един стол, сядва с пъшкане.)

МОНИКА

Какво се преструваш още? А хората вече питат къде си изчезнал. Просто не зная какво да им отговарям.

(Курт бърника слуховия апарат, не може да се справи, раздражено го слага настрана.)

МОНИКА

Наистина, вече няма защо да се боим, че някой ще разбере нещо. — А и мен ме забравяш, Курти! — Слушаш ли ме изобщо? *(слага пред него на масата няколко автомобилни проспекта)* — Ето, тази ще си купим! Понеже — ама слушай ме де! — всичко става съвсем просто с твоя подпис. Без никакви възражения се разтичаха, без никакви спънки ми изплатиха десетте хиляди шилинга. — Курти! Сега имаме и парите от спестовната книжка!

КУРТ

(взира се в проспекта)

Тъй-тъй, и ще идем в Ишел.

МОНИКА

И в Париж, и в Рим. Виждаш ли, сега ще си поживеем!

КУРТ

Или ще вземем самолета за Тенерифе...

МОНИКА

И самолета ще вземем! А днес ще поизлезем като големци, ще идем при ония разбойници, нали? Там можем да уговорим всичко.

Купих си нова рокля, виж, харесва ли ти?

КУРТ

Един мерцедес няма да е лошо.

МОНИКА

И ново бельо. Искаш ли да го видиш?

КУРТ

(за първи път я оглежда цялата, явно схванал мисълта ѝ)

Не зная... Толкова съм уморен, направо съм капнал...

МОНИКА

То е, понеже непрекъснато играеш дъртата. Купих ти нов костюм...

(Моника излиза в антрето, Курт се занимава със слуховия апарат, отново не може да се справи. Моника се връща, носи кутия за костюм.)

МОНИКА

Тъмносин. Цветът толкова ти отива. — Хайде, смъквай тези фусты! Сега облечи това!

(Моника вдига Курт от стола, съблича го, при това е нежно агресивна.)

МОНИКА

Искам най-после отново да те усетя като мъж!

КУРТ

Какво има? — Остави ме на мира! — Не, не, недей...

МОНИКА

Гъдел ли те е?

(Курт стои по долна риза. Моника го гъделичка, неволно плъзва ръка между краката му, сепва се, опипва го по-здраво, стъписва се.)

МОНИКА

Курти, Курти, но какво е станало с теб? — Та това, това е невъзможно, не е вярно!

КУРТ

Какво има?

(Моника застава на колене, пъха се под ризата на Курт, преглежда го.)

МОНИКА

Не може да бъде! Курти, не се преструвай, не си прави такива шеги! — Не! — Курти! Къде е Курти?

(Моника се изправя, ужасена се отдръпва. Курт плачливо криви лице.)

МОНИКА

Вие сте мъртва! Отдавна сте мъртва!

КУРТ

Как може човек да се държи така с една стара жена!

ЗАВЕСА

ПЕТА СЦЕНА

(Курт бавно и с несигурни стъпки прекосява стаята, като се подпира на бастуна, спира се тук-там, замислено избърсва праха от някоя мебел, вдига някоя ваза, поставя я обратно — все безцелни действия. На входната врата се звъни пронизително. Курт не чува, куцука до кушетката, сяда. Звъни се. Курт се заслушва напрегнато, после отново потъва в себе си.

Звъни се. Курт се заслушва, клати глава, с въздишка се отправя към антрето, отваря вратата. Курт говори на изискано виенско наречие, провлачено, малко носово.)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Добър ден. — Извинявайте, но имаме нужда от още някои сведения, милостива госпожо.

(Курт влиза в стаята заедно с двамата цивилни полицаи. Сяда.)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Вашите показания се оказаха верни. Много сме ви благодарни.

КУРТ

Сега ще ги арестувате ли?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Иска ли питане! — Но защо, милостива госпожо, съобщавате едва сега?

КУРТ

Ама няма да повярвате — вече съм почти на деветдесет.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Разбира се, че ви вярваме. *(високо, в ухото на Курт)* Защо едва сега?

КУРТ

Какво?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Ами за убийството!

КУРТ

(сочи надолу)

Признаха ли си вече? Тази... тази... тя само безчинства. Цялата нощ той пак бе при нея, пощальонът. Цялата нощ! И заради това бедният Курти трябваше да умре, та да може да безчинства с оня.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Да, но защо мълчахте четиринайсет месеца?

КУРТ

Бедният Курти, бедният Курти!

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ

Глуха е като пън, Ханс, напиши ѝ го.

(Първи полицай изважда бележник, написва нещо и го дава на Курт. Той го приближава до очите си, после го отдалечава.)

КУРТ

Обаче нищо не подписвам!

(Втори полицай съзира на бюфета очила, подава ги на Курт, той си ги слага и чете бележката.)

КУРТ

Защото, защото... Всяка нощ го сънувах, но понеже са си признали..., понеже...

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ

Какво искаш, вече кара почти деветдесет.

(Първи полицай отново написва нещо, Курт го чете.)

КУРТ

Ами те приказвах, съвсем открито си приказвах къде ще дянат трупа. Понеже си мислех, че съм глуха. Но аз всичко чувах и виждах, всичко. Мислех, че съм още в леглото и нищо не виждам и не чувам, но аз всичко виждах и чувах. Всичко. — Бедният Курти, бедният Курти, примамиха го тук горе и ето там, на онова място, там, там го убиха, убиха го, бедния Курти.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Но как? — Как?

КУРТ

Там, на онова място, на онова място, бедния Курти...

(Първи полицай уподобява жестове на стреляне, пробождане и удушаване.)

КУРТ

Тя, тази... тази... тя му правеше мили очи, на бедния Курти, а оня, кръвожадният пощальон, той го удуши, с един шнур. — Отвратително!

(Първи полицай дава знак на другия, той слага едно пакетче на масата, отваря го, показва се парче повреден килим.)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

(посочва парчето)

Познато ли ви е това?

КУРТ

Килимът ми, хубавият ми килим! — Там го увиха, бедния Курти!

(Първи полицай пише, Курт чете.)

КУРТ

Да, там го увиха, увиха го, точно там. За да могат двамата да безчинстват.

(Входната врата са отключва.)

КУРТ

Бедният Курти, толкова много обичаше своята Моника, толкова много...

(Влиза Моника, стъписва се.)

МОНИКА

Но кои сте вие?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

А коя сте вие?

МОНИКА

Прислужвам у госпожа Вирц.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Ах, крайно интересно! Госпожа Моника Шперл?

КУРТ

Тази... тази! — Отвратително!

МОНИКА

Какво желаете, кажете веднага или ще повикам полицията.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Тя е вече тук.

(с елегантно движение ѝ показва значката си)

МОНИКА

Полиция? — Какво се е случило?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Къде е мъжът ви?

МОНИКА

Мъжът ми ли?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Но седнете, моля... Е, къде е?

МОНИКА

Не зная.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Може би в гробището Лаерберг?

МОНИКА

(ужасена)

Лаерберг?

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ

Два метра под земята?

МОНИКА

В Лаерберг, два метра под земята?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Погребан.

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ

Вижте, признайте си, знаем всичко.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Всичко!

МОНИКА

(привежда се, взира се в Курт)

Кажи им, че не е вярно, кажи им, ти знаеш!

КУРТ

Разбра се! — Излезе на бял свят! Мислехте, че ще си живеете весело, докато бедният Курт гние в Лаерберг! — Нищо не излезе от това, всичко свърши!

(киска се)

МОНИКА

Няма да позволя на тази коварна старица да ми приписва нещо. Мъжът ми изчезна, а не е погребан в Лаерберг — избяга ми. Но аз какво съм виновна?

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ

Избягал? — На летящо килимче може би?

(Втори полицай пъха пред очите на Моника парчето от килима. С въздишка Моника рухва.)

МОНИКА

Е, добре. — Но той е виновен, всичко беше негова идея.

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ

Значи, вашият любовник беше подбудителят?

МОНИКА

Ама не! Негова беше идеята, негова! (*сочи към Курт*) Това е Курти! — Някога това беше той!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Значи, правете се на луда пред съда, там може и да успеете, но на нас такива не ни минават.

МОНИКА

Така е, кълна ви се! Във всичко свято. — Заради пенсията ѝ го направихме. — Този, не, тази там е моят мъж Курти, а пък тя, искам да кажа, истинската госпожа Вирц, тя лежи в Лаерберг. И съвсем не сме я убивали.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Ще ме разсърдите, госпожо Шперл. Какво значи всичко това? Та тук седи госпожа Вирц...

МОНИКА

Да, сега, някаква госпожа, но не и госпожа Вирц. Някога това беше Курти, а щом тя седи тук, значи той не може да лежи в Лаерберг. Там лежи тя!

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ

Виждате ли, сега сама казахте: щом тя седи тук, онова в Лаерберг трябва да е някой друг!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Хайде, не се поддавай на глупави брътвежи, Пепи! Виждате ли, проявявам към вас търпение. Значи, още веднъж: онова, което намерихме в Лаерберг, е труп на четиридесетгодишен мъж.

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ

На колко години беше мъжът ви, госпожо Шперл?

МОНИКА

(плаче)

Не, не може да бъде! Та трупът няма да се преобрази!

КУРТ

Само я вижте! Сега си го получи. Тази... тази... такава една думичка ми пари на езика.

МОНИКА

Ще те убия, ще те убия!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

(крещи)

Тихо!

МОНИКА

Но онова не е мъж, в Лаерберг. От дрехите все нещо е останало!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Какви дрехи?

МОНИКА

Ами черната рокля с дантелите и кафявите дамски обувки...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Поне признавате, значи, дето знаете, че трупът в Лаерберг е бил облечен в женски дрехи?

КУРТ

А прекрасния пощальон, аз и него натопах!

МОНИКА

Сатана! Но почакай, само почакай!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Тихо! — Значи, как беше това с дрехите?

МОНИКА

Когато влязох, тя лежеше там и бе облечена...

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ

Не повтаряйте вечно „тя“, бил е той!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Чия беше идеята да му облечете женски дрехи?

МОНИКА

(отчаяно)

Тя си беше облечена!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Значи, внимавайте да не се увличате повече в приказки кое как е било. Това с роклята би могло да бъде фалшива следа, при положение че случайно откриехме трупа. Нелоша идея, защото сигурно щяхме да заложим на хомосексуална история. Но ако сте смятали, че няма да се разбере, че в дрехите е имало мъж, много сте били глупави, защото всеки студент по медицина в първи семестър може и след хиляда години да установи, че е било мъж. — Тъй, а сега да тръгваме. — Пепи, ти ще отведеш пощальона.

МОНИКА

Курти, моля те, кажи им как беше! Не съм виновна, че стана тъй с тебе, та какво можеш да сторя? Толкова те обичах, имай жал!

КУРТ

Тя пак ли ме нарича „Курти“? По-рано винаги се обръщаше към мен с „милостива госпожо“. А пощальонът, той удуши бедния Курти. Отзад, с един шнур...

МОНИКА

Курти, все още трябва да си Курти! Разбирам, че ми се сърдиш, но защо затова да съсипваш живота ми, та аз никого не съм убивала,

най-малкото тебе, знаеш, Курти!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ

Да тръгваме, да тръгваме.

(Двамата полицаи със сила отвеждат Моника.)

КУРТ

(крещи след тях, дори и след като вече са извън жилището)

Да, да, сега се разкайва! Но за бедния Курти трябваше да се отмъсти! Тя го уби, той се скапа! — Тази... тази свиня! Тази... тази курва! Бедният Курти гние, а тя си живее прекрасния живот! Но господ ги наказва, курвата и нейния пощальон, да знаят, през целия си живот да знаят, че с Курти не може да се постъпва така... бедният Курти...

(Напълно изчерпан, но разтърсван от конвулсивен смях, Курт се олюлява към кушетката, просва се на нея, подскача. Той е мъртъв. Лежи така, както в началото госпожа Виц. Ръката му се полюшва над пода.)

1987

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.